

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobkyně: O. N.**, zastoupena Mgr. Zdeňkem Ptáčkem, advokátem, se sídlem Ovocná 3, Cheb, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 60 Az 73/2005 - 19 ze dne 8. 9. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 30. 5. 2005, č. j. OAM - 931/VL - 10 - 19 - 2005, byla žádost žalobkyně o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1990 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobkyně nepožádala o udělení azylu bezprostředně po vstupu na území České republiky, ale až poté, kdy jí bylo uděleno správní vyhoštění, ačkoliv jí žádné skutečnosti nebránily požádat o udělení azylu dříve.

Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně v zákonné lhůtě žalobu, v níž namítla porušení ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podle názoru žalobkyně se správní orgán nezabýval její žádostí odpovědně a svědomitě, nevyšel

ze spolehlivě zjištěného stavu věci, neopatřil si potřebné podklady pro své rozhodnutí, rozhodnutí není v souladu se zákony a správní orgán se nevypořádal se všemi důkazy. Dále namítla porušení ustanovení § 16 zákona o azylu a uvedla, že je přesvědčena, že se na ni vztahuje překážka vycestování podle § 91 téhož zákona. Dále namítla, že v rozhodnutí žalovaného není uveden výrok o neudělení azylu podle § 14 citovaného zákona. Pokud jde o skutkové důvody, odkázala žalobkyně na obsah správního spisu a zdůraznila, že vlast opustila proto, aby zachránila svůj život před druhem, který ji týral. Žalobkyně navrhla, aby soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 8. 9. 2005, č. j. 60 Az 73/2005 - 19, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že se ztotožňuje se závěrem správního orgánu, jenž žádost o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, neboť důvodem žádosti o udělení azylu je snaha vyhnout se hrozícímu vyhoštění z území České republiky.

Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) dne 23. 11. 2005 kasační stížnost, jež byla k výzvě krajského soudu ze dne 9. 12. 2005, 60 Az 73/2005 - 30, ve stanovené lhůtě doplněna.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a zjistil, že kasační stížnost je podána včas. Stěžovatelce byl rozsudek krajského soudu doručen dne 10. 11. 2005, kasační stížnost byla podána na poštu k přepravě dne 23. 11. 2005 a doručena Krajskému soudu v Ostravě 24. 1. 2005. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu byla snaha vyhnout se hrozícímu vyhoštění z území České republiky. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně uplatnila stížnostní důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka stejně jako v žalobě namítá porušení ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu správním orgánem. Uvádí, že Ukrajinu opustila v listopadu 2004 z důvodu nulové ochrany jejích svobod, konkrétně práva na život za situace, kdy ji její partner fyzicky napadal. Dále se zmiňuje o situaci na Ukrajině, kde podle jejího mínění státní orgány nevyvíjejí aktivitu v řešení domácího násilí a projevy domácího násilí jsou trpěny policií i ostatními dotčenými orgány. Orgány země původu nebyly schopny zajistit stěžovatelce ochranu před tímto způsobem jednání, v němž spatřuje formu pronásledování. Dále stěžovatelka namítá vady řízení a vytýká krajskému soudu, že ve svém rozhodnutí vycházel ze skutkového stavu zjištěného příslušným správním orgánem za situace, kdy podle mínění stěžovatelky toto skutkové zjištění však nemá oporu ve spisu a že jak správní orgán, tak i soud neměly dostatek důvodů pro své rozhodnutí. Rozhodnutí

podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu považuje stěžovatelka za zjevně vadné, neboť oba orgány se nezabývaly stěžovatelkou uvedenou skutečností, že útoky proti ženám v domácnosti jsou v její domovské zemi trpěny a stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit jejich ochranu před takovýmto jednáním. Stěžovatelka zdůraznila, že po příjezdu do České republiky a po pečlivém zvážení všech okolností se rozhodla podat žádost o azyl s tím, že její rozhodování nebylo lehké, neboť její dosavadní život byl s její vlastní spjat, avšak strach o další existenci převážil nad vším ostatním. Ze shora uvedených důvodů proto stěžovatelka navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, což odůvodnila toliko tak, že i krátkodobý pobyt na Ukrajině vzhledem k uvedenému ohrožuje její další existenci. Ze shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka výslovně uplatnila stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spisech obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se výrokem napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud správně vyšel z toho, že stěžovatelka podala žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, takže žalovaný správně její žádost o azyl zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. S námitkami stěžovatelky se krajský soud náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti dále konstatuje, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu nelze považovat za rozhodnutí o neudělení azylu ve smyslu § 28 tohoto zákona. Za takové lze považovat pouze rozhodnutí, kterým Ministerstvo vnitra rozhodne o neudělení azylu pro nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 téhož zákona po věcném posouzení důvodů tvrzených žadatelem o azyl, a pouze v tomto případě v rozhodnutí uvede, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Z tohoto důvodu neshledal Nejvyšší správní soud v postupu žalovaného v daném případě žádné pochybení a ani krajskému soudu nelze vytýkat, že se otázkou splnění podmínek pro udělení azylu řádně ve svém rozsudku nezabýval, neboť v případě zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné by bylo rozhodování podle citovaných ustanovení zákona o azylu nadbytečné.

Ostatně stěžovatelkou uváděné problémy v zemi původu, pro které z Ukrajiny odjela, tj. obavy o vlastní život za situace, kdy ji její partner ze žárlivosti fyzicky a verbálně napadal, nejsou důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy její rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory, a nejsou proto důvodem pro udělení azylu.

Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému uzavírá, že byla-li žádost o azyl podána až při hrozbě vyhoštění z území České republiky a tato žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná v souladu s ustanovením § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, nemohou před soudem obstát námitky nesprávného posouzení skutkového stavu věci vztahující se k důvodům udělení azylu.

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo vydání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Ostravě nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladu řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu